

RESSÒ DE LA PARAULA

La pregunta inquietant

Totes les converses que vulguin tenir sentit s'han d'interpretar segons el context en què es produeixen. A més del que es diu en l'intercanvi, cal tenir en compte qui parla, per quin motiu, en quin moment històric, com s'expressen els interlocutors, etc.

Això és així en qualsevol cas, però amb més raó tractant-se de les converses que manté Jesús amb els seus deixebles, és a dir, amb nosaltres, que pretenem ser-ho de debò. Llavors, podem dir que en no poques ocasions escoltem de Jesús preguntes veritablement inquietants. Preses seriosament, tal com ha de ser, ens deixen perplexos, sense atrevir-nos a donar una resposta clara. Perquè una cosa és respondre rutinàriament amb les paraules apreses en el catecisme i una altra respondre segons el que hom viu, en el context vital que l'envolta, en la situació concreta i existencial.

Pensem, posem per cas, en la interpel·lació que adreça Jesús als seus deixebles sobre el que pensen respecte a la seva pròpia identitat: «*I vosaltres, qui dieu que soc jo?*» (Mc 8,27-28). La pregunta és ben concreta i amaga una clara intenció: suposa que l'opinió dels seus deixebles pot ser diferent de l'opinió «*de la gent*». Ells viuen la proximitat, la presència quotidiana de Jesús i, en principi, són els seus seguidors. En definitiva, es tracta d'una interpel·lació

sobre la fe dels seus deixebles «situada» en les seves circumstàncies concretes... És a dir, ara, veient el que pensa la majoria de la gent, després de conèixer-me més, vivint el que ara vius, què penses de mi? què o qui soc per a tu?

La resposta de Pere és sincera i està dins del que és correcte: «*Tu ets el messies*». Però la conversa segueix amb la intervenció desconcertant de Jesús. Sembla que, en el fons, Jesús buscava que Pere digués això, per

introduir a continuació aquest aclariment decisiu: no dir això a ningú i anunciar que el Fill de l'Home (ell mateix) havia de patir molt, ser rebutjat per les autoritats, morir a les seves mans i ressuscitar. Això resulta inadmissible per escandalós i inconvenient, i així li ho fa saber Pere. Però la resposta de Jesús és molt forta i radical: el que ha dit Pere és satànic (la temptació que el mateix Jesús ha sofert tota la seva vida), pensament dels homes, no de Déu.

Cadascú sabrà en quin moment li arriba la pregunta inquietant de Jesús, quina situació històrica li toca viure, quines circumstàncies l'envolten i quines expectatives té respecte de Jesús Messies i Salvador. Sí que sabem el moment que viu l'Església, el context cultural i polític que l'envolta, les necessitats i expectatives que aquesta situació genera en tots nosaltres. També estem segurs que Jesús ens adreça a tots, i a l'Església com a tal, aquella mateixa pregunta. És possible que responguem amb paraules correctes, com Pere. I també que Jesús Salvador actuï i ens solucioni els problemes, que ens fan patir...

Però avui tenim clar que Jesús ens seguirà amonestant:

- Atenció a la temptació d'evitar, de totes passades, participar del sofriment de Crist.
- Atenció al perill de discernir segons pensaments dels homes i no de Déu.
- Només encertarem si ens oblidem de nosaltres mateixos, prenem damunt nostre la pròpia creu i el seguim...

Potser la nostra resposta a la pregunta de Jesús s'ha de formular més amb la vida que amb les paraules.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amistat, la mútua benvolença (I)

L'amistat és un sagrat vincle entre dos éssers humans, una corda invisible que els uneix estretament. És un jo que s'obre a tu per revelar-li els secrets més íntims; és un tu que s'obre a un jo, per comunicar-li la seva esfera privada. No valdria la pena viure aquesta vida sense amics. Els necessitem perquè som vulnerables, perquè no

som déus, perquè experimentem la incertesa, la por, la fragilitat i necessitem consol, ajuda i suport; però també perquè sentim la necessitat de comunicar allò que ens commou i ens alegra, allò que ens entusiasma i que cerquem des del fons de l'ànima.

L'arrel de l'amistat és la comunicació; una comunicació que flueix en dos sentits, que travessa l'es-

pessa capa de prejudicis i de complexos que els éssers humans edifiquem amb obstinació. És l'àcid que dissol les aspreses i les punxes de la vida quotidiana, aquells grumolls que fan de mal digerir.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La pregunta inquietante

Todas las conversaciones que pretendan tener sentido se han de interpretar según el contexto en que se producen. Además de lo que se dice en el intercambio, hay que tener en cuenta quiénes hablan, por qué motivo, en qué momento histórico, cómo se expresan los interlocutores, etc.

Esto es así en cualquier caso, pero con mayor razón tratándose de las conversaciones que mantiene Jesús con sus discípulos, es decir, con nosotros, que pretendemos serlo de verdad. Entonces, podemos decir que en no pocas ocasiones escuchamos de Jesús preguntas verdaderamente inquietantes. Tomadas en serio, como ha de ser, nos dejan perplejos, sin atrevernos a dar una respuesta clara. Porque una cosa es responder rutinariamente con las palabras aprendidas en el catecismo y otra responder según lo que uno vive, en el contexto vital que le rodea, en la situación concreta y existencial.

Pensemos, pongamos por caso, en la interpelación que dirige Jesús a sus discípulos sobre lo que piensan acerca de su propia identidad: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» (Mc 8,27-28). La pregunta es bien concreta y esconde una clara intención: supone que la opinión de sus discípulos puede ser distinta de la opinión «de la gente». Ellos viven la cercanía, la presencia cotidiana de Jesús y, en principio, son sus seguidores. En definitiva, se trata de una interpelación acerca de la fe de sus discípulos «situada» en sus circunstancias concretas... Es decir, ahora, viendo lo que piensa la mayoría de la gente, después de conocerme más, viviendo lo que ahora vives, ¿qué piensas de mí?, ¿qué o quién soy para ti?

La respuesta de Pedro es sincera y está dentro de lo correcto: «Tú eres el mesías». Pero la conversación sigue con la intervención desconcertante de Jesús. Parece que en el fondo, Jesús buscaba que Pedro dijese eso, para introducir a continuación esta aclaración decisiva: no decir eso a nadie y anunciar que el Hijo del Hombre (él mismo) tenía que sufrir mucho, ser rechazado por las autoridades, morir a sus manos y resucitar. Esto resulta inadmisiblemente escandaloso e inconveniente y así se lo hace saber Pedro. Pero la respuesta de Jesús es muy fuerte y radical: lo que ha dicho Pedro es satánico (la tentación que el mismo Jesús ha sufrido toda su vida), pensamiento de los hombres, no de Dios.

Cada uno sabrá en qué momento le llega la pregunta inquietante de Jesús, qué situación histórica le toca vivir, qué circunstancias le rodean y qué expectativas tiene respecto de Jesús Mesías y Salvador. Si sabemos el momento que vive la Iglesia, el contexto cultural y político que le rodea, las necesidades y expectativas que esta situación genera en todos nosotros. También estamos seguros de que Jesús nos dirige a todos y a la Iglesia como tal aquella misma pregunta. Es posible que respondamos con palabras correctas, como Pedro. Y también que Jesús Salvador actúe y nos solucione los problemas, que nos hacen sufrir...

Pero hoy tenemos claro que Jesús nos seguirá amonestando:

- Cuidado con la tentación de evitar a toda costa participar del sufrimiento de Cristo.
- Atención al peligro de discernir según pensamientos de los hombres y no de Dios.
- Sólo acertaremos si nos olvidamos de nosotros mismos, cargamos con la propia cruz y le seguimos...

Quizá nuestra respuesta a la pregunta de Jesús deba ser formulada más con la vida que con las palabras.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

L'Hospitalitat de Lourdes al Camí de Sant Jaume

El passat mes d'agost, un grup de 20 persones discapacitades o amb mobilitat reduïda, la majoria en cadira de rodes, va aconseguir la «Compostel·lana» per haver realitzat amb èxit la part final del *Camino de Santiago*. Aquesta gran fita ha estat possible gràcies a un equip de 80 voluntaris de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Bar-

celona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa que els van acompanyar per superar el repte de realitzar tots junts les darreres etapes que porten a la plaça de l'Obradoiro, als peus de l'apòstol Sant Jaume.

Aquest caminar junts ha fet néixer entre els que hi han participat vincles d'amistat i ha contribuït a créixer en la fraternitat entre els

petits equips que es van formar (normalment de quatre persones, un membre amb mobilitat reduïda i tres acompanyants).

Finalment, el 15 d'agost, un cop arribats, van participar a la Missa del Pelegrí, on els participants d'aquest pelegrinatge es van sentir especialment acollits per la Mare de Déu en la festa de la seva Assumpció.

Tothom del grup estava molt emocionat, especialment aquelles persones amb mobilitat reduïda, perquè realitzar el Camí portant una cadira de rodes no havia estat fàcil.

En paraules dels participants, «el Camí viscut ens ha mostrat que mai no caminem sols i que el secret és compartir i créixer dia a dia com a éssers humans». L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes desitja un «Buen Camino» a totes aquelles persones que busquen el seu creixement interior vers aquell que és l'Amor, el nostre Pare del Cel.

Publicació del llibre *Coses que cal dir*

Aquest és el títol d'un llibre pensat per a pares i educadors, escrit per Florenci Bové i publicat per l'editorial Carena. L'autor ha dedicat la seva vida a l'educació cristiana de nens, adolescents i joves en les escoles dels Maristes i de La Salle.

Amb la seva forma de comunicar propera, densa, vital i reflexiva, ens convida a reflexionar sobre els valors que cal promoure en l'educació d'avui i ens ajuda a trobar noves formes de dialogar i d'educar.

Es tracten temes com ara: saber posar límits i saber dir no, fer créixer en l'autoestima, empatia, solidaritat, educar per a la gratuïtat, interioritat i transcendència, etc.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Mantenint-nos fermes en Déu, que ens estima i ens dona suport, és possible afrontar totes les contrarietats i vicissituds de la vida» (30 de juny).

@Pontifex: «Les gràcies de Déu es reben per ser compartides amb els altres» (3 de juliol).

@Pontifex: «Els patiments de tants germans i germanes perseguits a causa de l'Evangeli són una crida urgent a estar més units entre nosaltres cristians» (6 de juliol).

@Pontifex: «Tu també ets el Bon Samarità quan saps descobrir el rostre de Crist en els que tens a prop» (11 de juliol).

Les delegacions de Missions a Pallejà

Es delegats i directors diocesans de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya es van reunir a la casa d'espiritualitat de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor el dies 27, 28 i 29 d'agost. Les jornades varen ser presidides pel bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, encarre-

gat d'aquest àmbit pastoral a la Tarraconense, i per Mn. Manuel Roig, delegat de Sant Feliu de Llobregat. La primera jornada fou de caire formatiu, amb la presència de Mn. Joan Soler, de la Diòcesi de Girona, que ha estat nou anys a Dapaong-Togo i va donar el seu testimoni d'aquests anys. També va parlar de l'espiritualitat missionera segons Mn. Joan Esquerda Bifet. La resta dels dies van servir per preparar el nou curs tenint en compte ja el mes missioner de l'octubre 2019. L'últim dia es va fer present el bisbe Agustí Cortés que va tenir unes paraules d'alè i els va animar a continuar treballant per la missió, dimensió tan necessària i que ha d'estar molt present en l'Església actual i a totes les comunitats cristianes.

Exercicis espirituals per començar bé el curs

El temps d'estiu dona per a combinar un saludable descans i un temps d'aprofundiment en l'oració i creixement interior. Així és també per a molts preveres i seminaristes que realitzen durant el temps d'estiu uns dies d'exercicis espirituals. Heus ací uns exemples: els seminaristes en etapa pastoral —més propers a l'ordenació— de la Província Eclesiàstica de Barcelona es van aplegar del 26 al 31 d'agost a la casa d'espiritualitat de Caldes de Montbui, amb la predicació del bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo. Un grup de capellans de Sant Feliu de Llobregat i d'altres diòcesis amb seu a Catalunya ho van fer al Santuari del Miracle (Diòcesi de Solsona) del 27 al 31 d'agost, i van comptar amb la predicació del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell.

Foto superior: Exercicis espirituals a la casa d'espiritualitat de Caldes de Montbui amb Mons. Sergi Gordo.

Foto inferior: Exercicis espirituals al Santuari del Miracle amb Mons. Antoni Vadell

Itinerari guiat de Catalunya Sacra a Orpí

Orpí, a l'Arxiprestat de Piera-Capellades, acull dues esglésies: Sant Miquel, d'origen romànic, i Santa Càndia, d'estil gòtic. Catalunya Sacra, a proposta del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, organitza per al dissabte 29 de setembre, de les 11 a les 14 h aproximadament, un itinerari guiat per conèixer les singularitats d'aquests dos temples.

L'itinerari començarà a l'església de Sant Miquel, situada a dalt de la muntanya, al costat del castell, construïda en un lloc segur fruit dels períodes d'instabilitat territorial, citada l'any 1099. Posteriorment continuarà a l'església de Santa Càndia, edificada a mitjan segle XIV, a la vall, i que facilitava l'accés dels veïns del lloc d'Orpí al culte. En la visita, que guiarà l'historiador Daniel Sancho, es coneixerà l'arquitectura dels dos temples, les seves vicissituds històriques i les seves peculiaritats.

La inscripció per a aquesta activitat matinal és de 5 euros i es pot fer al telèfon 693 720 202 o al correu reserves@cataloniasacra.cat.

AGENDA

- Inauguració de curs al Seminari Conciliar.** Dilluns 17 setembre, a les 19 h, parlaments, amb la presència del cardenal Joan Josep Omella i del bisbe Agustí Cortés, i del nou rector i equip de formadors; a les 20 h, eucaristia i vespres, i a continuació tindrà lloc el sopar fraternal.
- 100 anys de les Carmelites missioneres de Sant Josep a Sant Feliu.** Dissabte 22 setembre, a les 12 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la catedral de Sant Llorenç.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Sant Robert Belarmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prevere i màrtir a Saragossa. A Vic, dedicació de la Catedral.

18. ■ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, màrtir; santa Sofia, màrtir; santa Irene, màrtir.

19. ■ Dimecres [1C 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7,31-35]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a

Nàpols (s. IV). □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Maria de Cervelló, verge, mercedària.

20. ■ Dijous [1C 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sants Andreu Kim Taegon, prevere, Pau Chong Hasang i companys, màrtirs a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, màrtirs; santa Càndia o Càndida, verge i màrtir.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Dedicació a la Catedral de Girona (1038) a Santa Maria; san-

ta Ifigènia, verge; santa Celina, verge.

22. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. ■ *Urgell*: beats Josep Batalla i Parramon, prev., i companys, mrs.; sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

23. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 2,12.17-20 / SI 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prevere caputxí; santa Tecla, verge i màrtir, associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, màrtir.

Diumenge XXIV de durant l'any (B)

COMENTARI

Només compta la fe que actua per amor

El llibre d'Isaïes al cp. 50 presenta el 3r Càntic del Servent del Senyor que, tot i no emprar la paraula «profeta», sí narra una vocació profètica amb els elements constitutius de la seva experiència:

- Vocació per a la paraula: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç*. Però només qui escolta el Senyor pot esdevenir el seu missatger. Per això primer em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.
- Sofriments en la missió: *Jo no m'he resistit ni m'he fet enrere*. La missió profètica és molt exigent i cal que el cridat per Déu no s'hi resisteixi.
- Confiança en el Senyor que *m'ajuda i per això no em dono per vençut*. Enmig d'ofenses i escopinades el profeta experimenta l'ajut del Senyor, més fort que el dolor.

El cor de la carta de sant Jaume és clar: *Si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Demostrea'm —sense les obres— que tens fe; jo, amb les obres, et demostraré la meva fe*.

Sovint s'ha contraposat aquest criteri amb la doctrina paulina de la justificació per la fe: *Per la fe en Jesucrist, Déu dona la seva justícia a tots els qui creuen (Rm 3,22). Ningú no pot ser just per haver complert les obres que mana la Llei sinó només per creure en Jesucrist (Ga 2,16)*.

Però també en sant Pau la fe és operativa. Lloa la *fe dinàmica* dels tessalonicencs (1Te 1,1) i diu ben clar que *només compta la fe que actua per l'amor (Ga 5,6b)*.

Tots dos tenen interlocutors diferents: Pau s'encara als judaïtzants que, amb les obres, pensen merèixer-se la justificació; Jaume corregeix els qui no es mostren disposats a mostrar amb fets la fe que diuen tenir.

La confessió de fe de Pere en Jesús com a Messies marca el centre de l'evangeli de Mc. La pregunta (*Qui diuen la gent que sóc jo?*) prepara la que de debò importa: *I vosaltres, qui dieu que sóc jo?*

Pere sembla curat de ceguesa confessant: *Vós —Jesús— sou el Messies*. Però quin «tipus» de Messies?

Jesús reprendrà durament Pere dient-li *Satanàs* per la seva postura temptadora de rebuig al Camí de Creu. Literalment Jesús li diu: *Posa't darrere meu*. Perquè aquí hi ha l'essència del deixeble: seguir les petjades de Jesús que és qui marca el camí a seguir.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus parany, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, la mejilla a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salvazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos del alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no les da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe.»

▶ Lectura de santo Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Tomando la palabra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, mirando a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».